

ČÍSLO 7 A 8 – ČERVENEC A SRPEN 2014

VĚSTNÍK

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ V PRAZE 4 – LHOTCE

POMNÍČKY NA NÁVSI SE LVEM A VOJÁKEM

Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Lidé totiž oproti horám dělají hlouposti. Navíc ty hlouposti někdy vydávají za moudra a jsou na ně náležitě hrdí. Díky tomu ale nemusí včas rozpoznat, že se hlouposti hromadí. A než se člověk naděje, problém je na světě.

Přesně před sto lety zazněly v Sarajevu výstřely, které se staly záminkou k rozpoutání do té doby nevídaného vraždění. Nahromaděná nenávist, nesvár, chamtivost, pokrytectví a „vyšší cíle“ evropských národů, tak hrdých na svou úroveň a kulturu, dostaly zelenou. Sto let. Je to dávno? V naší zemi žije zhruba jedenáct set lidí, kteří v té době už byli na světě. Za jeden život stihli přežít dva světové konflikty a dvě diktatury, být obča-

ny Rakouska-Uherska, Republiky československé, Protektorátu Čechy a Morava, Československé republiky, Československé socialistické republiky, Československé federativní republiky, České a slovenské federativní republiky a České republiky. Mnozí jejich rodiče a vrstevníci ale zas tak dlouhý život neměli. Třeba proto, že padli na frontě, zemřeli na následky bídy a nemoci, byli umučeni různými „osvoboditeli“. Jsme my lidi vůbec normální? Nejsme. Jsme napravitelní? Snad trochu. Proto je třeba stále znova a znova si naše hlouposti připomínat. Třeba kytičkou k pomníčku někde na návsi. A modlitbou. Pane! Nebe zemřelým a alespoň špetku zdravého rozumu nám živým!

+ P. Jiří Korda

Pomníček v Sulické ulici: Obětem I. světové války 1914–1918.

Kdo vykoupili svobodu národa, nezemřeli – žijí. Ak. Sochař Boh. Hlaváček 1933.

Foto V. a D. Štruplovi

ZE ZASEDÁNÍ PASTORAČNÍ RADY

Rada zasedala 11. června. Při reflexi uplynulého období vyjádřili členové velký dík organizátorům Noci kostelů, pateru Petrovi za přípravu biřmovanců a všem, kdo se podíleli na zdárném průběhu Zahradní slavnosti. Příště je ale třeba pohlídat dostatečnou prezentaci Noci kostelů v lokálních médiích. Menší účast lidí na před dvěma roky obnovené poutní Slavnosti Panny Marie Královny míru byla dána jak tím, že letos musela být v sobotu místo v neděli, tak zatím malou tradicí pouti.

Od 29. prosince do 2. ledna bude v Praze mezinárodní setkání Taizé. Zapojí se i naše farnost, hlavními koordinátorkami budou T. Šilhavá a H. Polláková. Příprava ve farnosti začne na začátku školního roku.

Dále zazněly informace o jednáních ohledně získání hlavního varhaníka

(regenschoriho) a sbormistra od začátku školního roku.

Společně s P. Jirsou jsem informoval o průběhu příprav stavby a rekonstrukce. Pozemky pod kostelem a v okolí kostela (zahrada) byly konečně zapsány v katastru, a tak jsou již majetkem farnosti. S arcibiskupstvím probíhá doladování smlouvy se zamýšleným fundraiserem.

Sr. Bernarda sdělila, že na chaloupky se přihlásilo dvacet dětí a příprava programu zdárně pokračuje.

O prázdninách bude dění ve farnosti probíhat v „prázdninovém režimu“. Navíc se bude i přes léto scházet společenství věřících s duševním onemocněním.

Po prázdninách bude pater Petr pokračovat v Beta kurzech, které ale ponese nový název – Biblické setkávání. Další Alfa kurz začne od ledna 2015.

P. Jiří Korda

PRÁZDNINOVÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Prázdninový provoz bude od 1. 7. do 31. 8.

Pořad bohoslužeb

PONDĚLÍ 8.00 mše sv.

ÚTERÝ 18.30 mše sv.

STŘEDA 8.00 mše sv.

8.40 – 9.10 výstav Nejsvětější svátosti oltární

ČTVRTEK 8.00 mše sv., po ní úklid kostela

PÁTEK 15.00 mše sv., následuje společenství proseb

17.00 společenství věřících s duševním onemocněním

SOBOTA 17.00 mše sv.

NEDELE 8.00, 10.00, 18.30 mše sv.

Mše svaté v jiný čas, páteční adorace a ostatní pravidelné aktivity se konají pouze po předchozí domluvě. Bude pak ohlášeno aktuálně při nedělních ohláškách a vyvěšeno na nástěnkách a webu.

KRÁTCE

- **Svátost křtu** přijali: Antonín Josef Vendelín Šárek, Michal Ivan Mencl, Julie Vinařová a Terezie Marie Bernadetta Jirsová.
- **Rozloučili jsme se** s paní Annou Toepferovou.

- Má-li někdo zájem o přípravu na biřmování, může se hlásit u P. Šleicha, zatím má jednu zájemkyni.
- Na prázdninovou chaloupku ve dnech 27. 7.–9. 8. v Horní Plané u Lipna se přihlásilo dvacet dětí.

UVÍTÁNÍ VERŠEM Z BIBLE

Noc kostelů u nás na Lhotce proběhla letos už potřetí. Tentokrát čekalo návštěvníky hned u dveří přivítání v podobě lístečku s veršem z Bible. Protože jsem část večera měla tu čest je vítat, můžu dosvědčit, že většinou byli mile potěšeni. A to ještě netušili, že se jedná o skrytý způsob, jak se dopočítat přesného počtu návštěvníků.

Kaple Nejsvětějšího Srdce patřila mládeži, která si připravila prezentaci svých aktivit i malé pohoštění. Hodně návštěvníků přitáhl hned na začátku náš milý host pan kardinál Miloslav Vlk. Také představení lhotecké křížové cesty a vystoupení chrámového sboru návštěvníky opět zaujalo. Do kaple sv. Václava, kde byl jako každoročně zpřístupněn k nahlédnutí archiv naší farnosti, mířili spíš starousedlíci. Milou výjimkou byli rodiče s chlapcem asi devítiletým, kteří se přišli zeptat, jestli je možné se podívat na zvony. Bohužel to nešlo, a tak jsme malému milovníkovi zvonů ukázali zvony alespoň na fotografiích v archivu a Petr Křížek ho pohotově pozval, aby si přijel některou neděli v poledne zazvonit na zvonici na Točné.

Na půlnoční ztišení přišli kromě hudebníků ze skupiny „Jiříkovo vidění“ spíš farníci, abychom společně vyslali do nebe prosby našich hostů vložené do „pošty do nebe“. Během modlitby pak schránka s prosbami ležela na oltáři a Hospodin moc dobře ví, za co všechno jsme ho s důvěrou prosili. Protože nepatřím mezi nespavce, o průběhu after party by musel napsat někdo jiný. Počasí Noci kostelů letos moc nepřálo, ale přesto jsme přivítali 364 účastníků. I mě ještě dlouho provázely krásné zpěvy z Taizé. Těším se, že je uslyšíme i v závěru letošního roku, až budeme v Praze hostit účastníky celoevropského setkání. **Jana Šilhavá**

Archiv farnosti si se zájmem prohlédl pan kardinál, sám bývalý archivář

KARDINÁL MILOSLAV VLK: BŮH JE BLÍZKÝ

Hostem letošní Noci kostelů v Praze 4-Lhotce byl kardinál Miloslav Vlk. Přišel mezi nás neformálně a přál si, abychom se ptali. Bylo zřejmé, že i pro něj je papež František vzácnou autoritou, protože jej několikrát citoval.

„Papež František umí vytvořit atmosféru blízkosti, přátelství a společenství. Ptejte se, máte slovo – to je jeho styl. Je rád, když mu lidé dávají otázky, když reagují a nejsou jen pasivní. V této papežově linii můžeme strávit následující chvíli. Máte slovo!“ pozval nás pan kardinál k diskusi.

Prvním tématem, které posluchači nastolili, byla otázka rozšiřování islámu v naší zemi. Pan kardinál má s dialogem s muslimy řadu zkušeností. Zdů-

raznil, že nesmíme ztotožňovat islám a terorismus. Jedná se o různé věci. Terorismus pak je zneužitím víry v Alláha. Přitom základní otázkou ve vztahu k islámu je reciprocita. Zatímco my dáváme muslimům u nás všechna práva, když křesťané přicházejí do jejich zemí, oni jejich práva nerespektují. Muslimové žijí kulturně a mentalitou ve středověku, dochází tedy ke střetu různých kultur. Přitom je jejich život prosáklý vírou v Alláha, a tak čeho musli-

Kardinál Miloslav Vlk nás pozval k diskusi

mové nedosáhli u Vídně zbraněmi, toho dnes dosahují pokojnou cestou svým náboženstvím. Berlín se pomalu stal největším arabským městem...

Na dotaz Co pro vás znamená víra? odpověděl kardinál Vlk osobním svědectvím: „Je to velká otázka a dlouhá odpověď. K mým osmdesátinám vydalo nakladatelství Nové město knihu Bůh blízký, tam najdete vyjádření mé zkušenosti víry. Bůh je pro mě blízký, žádný dědeček na mráčku. Vyrostl jsem v katolické rodině a nad postelí rodičů visel obraz, na kterém byl zobrazený Bůh Otec jako starý vousatý pán. Když jsem se pak učil v náboženství, že ráj je věčné patření na Boha, vzpomněl jsem si na ten obraz a říkal jsem si: Já tam nechci, to bude nuda dívat se celou věčnost na toho starého pána...

Když jsem po tom s mládeží v dobách komunismu chodil po horách a po lesích a tvořili jsme společenství, často jsme zakoušeli hluboké bratrské a sesterské vztahy. Vyprávěli jsme si o tom, jak prožíváme svou víru, vytvářela se úžasná atmosféra, a nám se nechtělo jít domů. Tam jsem pochopil, že to je odlesk věčnosti. Věčnost znamená, že budeme spolu a s Bohem v hlubokém společenství a štěstí a budeme vědět, že to nekončí.

V našem katolickém žargonu říkáme různá slova a pojmy jako třeba spása... Každý z nás je určen, aby ho někdo měl rád a aby on měl někoho rád. Spása znamená, že se to k čemu je člověk určen, v něm plně rozvine. Když člověk pozná nějaké dobro, tak to chce, a spása je, že poznáme Boha s jeho láskou a budeme s ním a spolu s druhými a budeme se z toho radovat. Spása znamená naplnění našeho určení. Věčnost bude naplněním všech

tužeb po štěstí. Takhle já se těším na věčnost.“

Neméně závažný byl další dotaz: Jak předat víru mladým lidem?

„Naše identita je – být určen k lásce, přijímat lásku a dávat lásku. Člověk je tvor společenský. Hans Schurmann hovoří o tom, že cílem člověka je pro-existence, být pro druhé. To je základní věc, která se nedá jen kázat. Je potřeba dát mladým lidem zakusit lásku,“ konstatoval kardinál Vlk. Na příběhu Miroslava Kurovského, který napsal knížku Byl jsem ve službách zla, pak ilustroval, že „existuje jediná cesta, jak předat mladým lidem víru: mít je rádi a ne jen příkazy musíš a nesmíš... A za druhé, nejsme to my, kteří dáváme víru – je to Bůh. Musíme počítat s Duchem svatým, s Bohem blízkým. Jít cestou lásky, být pro druhé, žít tu pro-existenci.“

A ještě jedna zkušenost s vírou: „Byl jsem vychován v tom, jít rovně. Když jsem byl na gymnáziu, tak se v letech 1949–50 moji spolužáci honem dávali do svazu mládeže, aby se dostali na vysokou školu. Říkal jsem si, že tohle dělat nebudu. V roce 1950 jsem maturoval se samými jedničkami, ale nikam jsem se nedostal. Tehdy jsem šel na poutní místo Lomec v jižních Čechách a prosil jsem: Bože, co mám dělat? Jak se mám zachovat? Při liturgii se četlo z 1. Petrova listu a mě zasáhla věta: „Pokořte se pod mocnou ruku Boží, aby vás Bůh povýšil, až k tomu přijde čas. Ta věta byla pro mě jako zjevení. Šel jsem do fabriky a pak na dva roky na vojnu. Později se situace uvolnila a já jsem se dostal na Filozofickou fakultu a studoval jsem archivnictví a nakonec jsem vystudoval i teologickou fakultu.“

Když jsem byl v roce 1994 jmenován kardinálem, při slavnostním ceremoniálu v Římě se opět četlo z Bible. Já tam sedím oblečený jako kardinál a najednou slyším: Pokoňte se pod mocnou ruku Boží, aby vás Bůh povýšil, až k tomu přijde čas. Byl jsem při-

mo šokován. Jako by mi Bůh říkal: Vzpomeň si, co jsem ti říkal před čtyřiceti lety, teď ten čas přišel. Tohle je moje zkušenost s vírou – Bůh je blízký,“ dosvědčil kardinál Miloslav Vlk.

Jana Šilhavá

Foto Eva Kocmanová a sr. Bernarda

BYL TO VEČER DOBRA

Noc kostelů byla pro mě zase krásným večerem. Jsem ráda, že archiv je užitečný a lidé se zájmem nahlédli do historie. Navázala jsem další kontakty. Potěšilo mě, že i otec kardinál měl zájem a poradil nám jako archivář. Diskuse s ním byla také přínosná. Petr Křížek dokáže pěkně přibližovat křížovou cestu a náš lhotecký sbor naplnil chrám krásnou hudbou.

Závěrečné ztišení se zpěvy z Taizé bylo nejsilnějším zážitkem. Také jsem světila svou prosbu do „pošty do nebe“. Kostel osvětlený svíčkami ve tvaru srdce a z něj proudící lásky byl krásný. Stále v duchu slyším „Laudate Dominum, laudate dominum, omnes gentes...“ Ano, chvalte Boha všechny národy! Odevzdávala jsem Bohu své starosti, bolesti a radosti. Modlila jsem se za kolegyni, kterou čekala vážná operace.

Jsem ráda, že je na Lhotce pěkné společenství. Odnesla jsem si v srdci krásný zážitek, ze kterého mohu čerpat.

Byl to večer dobra. Vždy při takových příležitostech kolem

sebe cítím a vnímám dobro a je to pěkné a povzbudivé.

Eva Kocmanová

Kostel při půlnoční modlitbě

HRDINOVÉ, OBĚTI A MY

V pondělí 26. května se v našem kostele konalo zvláštní tiché setkání: šlo o čtení jmen popravených či jinak zabitých hrdinů tří historických období, do nichž krutě zasáhla politika zla: Heydrichiády, jejíž výročí jsme si právě v ten den připomněli; první vlny procesů po r. 1948, s nímž nás pojilo datum popravy Milady Horákové a jejích druhů; a ukrajinského Majdanu od ledna do března tohoto roku.

Duchovně toto setkání doprovázel P. Petr Šleich. Jak tahle myšlenka vlastně vznikla? „Mám oblíbeného autora, Chaima Potoka“, vysvětluje hlavní organizátor večera Pavel Korec. „Píše romány ze života židovských komunit v USA s bohatou retrospektivou na jejich utrpení na Haliči a posléze i za války. Zaujalo mě, jak často se tam objevuje motiv 'jeho jméno budiž zapomenuto', šlo-li o pachatele zla“. Evropské dění posledních měsíců, jakkoli děsí svou brutalitou a manipulací, nás inspiruje k tomu, aby nebyla zapomenuta jména těch, kteří se zlu postavili a ztratili proto v životě mnoho, často sám život. „Myslím, že o to, aby byla zapomenuta jména lidí, kteří se nepoddávají kvůli a jejím praktikám a jsou za to ochotni dát život, jde každému takovému režimu či absolutistickému vládc.“

Právě proto vznikla mezi muži, kteří v našem kostele navštěvují chlapskou skupinu, iniciativa,

aby byla čtena jména těchto hrdinů. Účastníky pondělní akce spojovala víra, že čteme jména tak, „abychom pohnuli Nebem a – snad, Nebe pohne námi“, jak stálo v pozvánce.

Těžko se do slov vpisuje, jaká byla kolem oltáře atmosféra. Převládalo mlčení. Navenek. Zato v nitru se vynořovaly otázky, které by člověka v křesle obýváku nenapadaly. Kdo byli ti, co rozkázali? Nač myslely patnáctileté děti vedené k zastřelení? Jejich matky hledící do hlavně? Proč tito lidé odpověděli na výzvu své doby „ANO“? A já?

Na závěr nás jeden z účastníků a zároveň vůdčí člen iniciativy Bez komunistů.cz pozval na neděli 1. června na ďáblický hřbitov, kde se při příležitosti Dne dětí konalo setkání u hromadného hrobu dětí, jež se narodily komunisty vězněným ženám, a proto také zemřely. O této smutné kapitole se zatím málo ví, hrob byl objeven až v devadesátých letech a zatím bylo identifikováno 43 dětí. Prosíme, vzpomeňte na ně ve svých modlitbách.

Blanka Strouhalová

Foto ze setkání Karel Sivulka

BIŘMOVÁNÍ 2014

Biřmování z rukou biskupa Karla Herbsta 1. června přijali: Eva Chmelíková, Marek Hejný, Jana Kalendová, Ondřej Kříž, Vilém Rubeš, Karel Sivulka, Jan Sládeček a Jolanta Sokolová.

Otec biskup jim i celé farnosti připomněl slova Jana Pavla II.: „Nebojte

se!“ Biřmovancům pak popřál potřebnou míru statečnosti a odvahy k vydávání svědectví o své víře: „Ať vám to, přátelé, dopřeje a dá mocné působení Ducha svatého.“

(jš)

Foto **Martin Bouda**

PODIVUHODNÉ BOŽÍ CESTY

Už více než deset let se s vámi setkávám ve lhotecké farnosti. Teprve letos, den před přijetím svátosti biřmování, jsem se ale stala členkou katolické církve. Každý zlomový okamžik v našem životě vybízí k ohlédnutí se zpět a myslím, že mi dáte za pravdu, že při takovém pohledu můžeme jen žasnout nad Božími cestami, na nichž všechno do sebe podivuhodně zapadá. Dávno

před tím, než jen tušíme, kam nás Bůh povede, on už si nás na to připravuje. Proto bych s vámi chtěla sdílet pár střípků z této své cesty.

Po svém křtu v šestnácti letech jsem prožila deset let v prostředí evangelické církve, přesněji řečeno v prostředí charismatických skupinek. Jsem za toto období velmi vděčná, dostala jsem pro svou víru pevné základy

v osobním vztahu k Pánu Ježíši, byla jsem vedena k modlitbě a k četbě Písma, našla jsem ve sboru službu i přátele, cítila jsem se tam doma. Bůh mě ale připravoval na to, že moje cesta povede ještě jiným směrem. Prvním natuknutím k tomu bylo mé seznámení s katolickou charismatickou konferencí. Do té doby pro mě byla katolická církev zcela cizí. Na konferenci mě oslovil smysl pro řád a prostor pro ztišení vyjadřující úctu před Bohem. To bylo něco, co jsem z až příliš rozjásaných protestantských konferencí neznala. Byla jsem také, jako i moji další nekatoličtí přátelé, bolestně zasažena touhou po eucharistii, kterou nám nebylo dovoleno přijímat. Na konferenci jsem začala jezdit pravidelně.

Duch sv. ji připravil na ten správný čas

Dalším zlomovým obdobím bylo seznámení s mým budoucím manželem, praktikujícím katolíkem. Pamatuji si, jak jsem při našich rozhovorech měla pocit, že se nikdy nemohu ztotožnit s církví, která o sobě prohlašuje, že je ta jediná správná, vadilo mi i to, že se pod hlavičku katolické církve vejde opravdu leccos, což by v prostředí, z něhož jsem vyšla a kde bylo vše

možná až příliš jasně černobílé, nemohlo obstát. Dodnes si nemyslím, že by katolíci měli být lepšími než naši bratři protestanté, a jsem ráda, že i katechismus katolické církve konstatuje, že těm, kdo jsou pokřtěni v jiné církvi „právem náleží čestné označení křesťanů a synové katolické církve je oprávněně uznávají za bratry v Pánu.“

Po vstupu do manželství pro mě bylo velkou posilou povolení přijímat eucharistii. Začala jsem se více sžívat s katolickou církví a zjistila jsem, že mě má čím obohatit. Jsem ale moc ráda, že mě mí blízcí zrazovali od unáhleného přestupu, a tak mi umožnili počkat, až mě Duch svatý připraví na ten správný čas. Nechtěla jsem se rozejít s církví, v níž jsem byla pokřtěna, ale můj faktický nový domov byl už v našem farním společenství a pravdy katolické církve pro mě přestaly být překážkou.

Pro ty, kdo přicházejí zvenku, často bývá objevné něco, co už ostatní považují za samozřejmé a možná i všední. Tak jsem ke své velké radosti objevila svátost smíření, která mi zprostředkovala nejen radost z odpuštění, ale skrze poznání osobních hříchů i možnost duchovního růstu. Nové objevy mě čekaly i v oblasti modlitby, která mi vždy byla blízká. Byla jsem zvyklá na modlitbu vlastními slovy a katolická praxe s mnoha recitovanými modlitbami mi připadala nesmírně formální a neosobní. Pak mi ale ve chvílích, kdy jsem těžko hledala slova k modlitbě, začala být blízká modlitba růžence. A nakonec jsem se dostala do společenství Modliteb matek, kde jsou naše pravidelná setkání postavena na sice stále stejných, ale přitom stále nově inspirujících modlitbách. Mám také ra-

dost, že i u katolíků, jsem se setkala s láskou k Božímu slovu a s pravidelnou četbou Písma.

Chtěla bych poděkovat všem, kteří mě s láskou přijali v naší farnosti, za

všechna vaše přátelství i prostor ke službě, které mi dávají pocit sounáležitosti s tímto mým novým duchovním domovem.

Jana Kalendová

MÁLO VÍDANÝ OBŘAD

V poslední květnový den, na svátek Navštívení Panny Marie, mohli být návštěvníci sobotní mše svaté překvapeni neavizovaným zpestřením – jednoduchým, málo vídaným obřadem přestupu křesťana jiného vyznání ke katolické církvi.

V našem případě šlo o křesťanku, o které dlouhá léta mnoho z nás netušilo, že není „oficiální“ katoličkou. Zamyslí-li se nad tím, co jí umožnilo toto „nekatolické inkognito“, napadají mě tři hlavní věci: její dlouhodobá a houževnatá angažovanost při různých akcích naší farnosti, využívání „typicky katolických“ forem modliteb jako je růženec či novéna a v neposlední řadě její ničím jiným neutišitelný hlad po Božím těle v eucharistii. Popravdě řečeno myslím, že tyto uvedené skutečnosti jí mohou mnozí z nás, katolíků od plenek, v dobrém slova smyslu závidět. Já tedy určitě, a závist není to jediné a hlavní, co ve mně tato sestra v Kristu vyvolává; je to hlavně INSPIRACE pro žití živé víry v roli manželky a matky, čím mě Jana už několik let obohacuje.

Během sobotního obřadu otec Jiří zmínil, že rozhodně nejde o demonstraci skutečnosti, že jsme získali křesťana jiné denominace na svou stranu. V příslušných textech používaných při této příležitosti je dokonce vyjadřována vděčnost za existenci společenství, z níž původně pochází, za to, co vše dotyčnému předala. A já se k této vděčnosti musím připojit – kdo z katolí-

ků například přečetl dvakrát celou Bibli? Když mi o tomto svém výkonu Jana před lety řekla, vzala jsem doma Jeruzalémskou Bibli a začala pěkně od 1. verše Genesis. Dnes jsem u Soudců, dvojnásobné přečtení jsem už vzdala, ale i tak se častá četba Písma stala mým téměř každodenním pokrmem, a to díky sestře původně z evangelické církve, kde svatým textům přísluší prvotní místo.

Možná trochu navzdory obohacení a motivaci, jež mi přátelství s Janou přináší, jsem vedle ní v sobotu stála před oltářem jako její ručitelka, o den později jsem stála na stejném místě za ní, s rukou na jejím rameni, jako kmotra při přijetí svátosti biřmování. Oba dny jsem zakoušela nejen hloubku a sílu těchto výjimečných chvil, ale také velkou vděčnost a pokoru. A také lásku k našim duchovním sourozencům, kteří stejně jako my uvěřili v Ježíše a stejně pokorně spoléhají na jeho výkupnou oběť za nás. A spolu se dvěma čerstvě svatořečenými papeži, nad jejichž tvářemi jsme mohli v našem kostele donedávna medítovat, Bohu svěřuji jejich a teď i mou touhu: Ut unum sint! – Aby jedno byli!

Jana Jirsová

POUŤ KE KRÁLOVNĚ MÍRU

Díky otci Jiřímu se na Lhotce postupně obnovuje tradice poutní slavnosti. Letos se v našem kostele konala titulární mše svatá v sobotu 7. června.

Těšila jsem se, že jsem se mohla této mše zúčastnit. Letos to navíc bylo těsně před svatodušními svátky. Zpívali jsme žalm: Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu... a také píseň 818 – Bud' zdráva panen koruno, tvé jméno budiž chváleno... Evangelium o setkání P. Marie s Alžbětou inspirovalo P. Jiřího k myšlenkám, které mě oslovily. Radujme se tedy také dnes z Mariiny radosti. Ona je naší přímlyvkyní. Každý z nás je povolán skrze svátosti. Každý je milován Bohem a to nás má vést k radosti, že máme naději, i když „padáme“. Prosíme, Matko, přimlouvej se u Syna, ať planeme láskou, že jsme chtění a milováni.

Na závěr jsme zazpívali naši lhotickou „hymnu“ Královno míru, která má zároveň vlastenecký podtext. Vždy, když se naše píseň zpívá, vzpomenu si, že za mého dětství byl na oblouku nad barevnými okny v presbytáři velký

nápis: Královno míru oroduj za nás. To se mi nesmazatelně vrylo do paměti, i když už tam nápis dávno není, stále ho tam v duchu vidím a provází mě životem.

Eva Kocmanová

Foto z poutní bohoslužby – autorka

DOKÁZALI JSME, ŽE UMÍME BÝT SPOLU

Člověk by měl chuť říci: „Máme za sebou zahradní slavnost, dopadlo to dobře, jdeme odpočívat.“ Odpočívat opravdu můžeme, ale možná by bylo na místě zhodnotit, jakže to vlastně ta naše farní slavnost dopadla, byl průběh normální, stalo se něco mimořádného, nebo se nestalo nic zásadního?

Myslím, že mé hodnocení nebude daleko od pravdy, když hned na začátku řeknu, že naše zahradní slavnost byla krásná, byla ve všech ohledech jiná než slavnosti minulého roku a byla plná krásných překvapení a obdarování.

Prvním překvapením bylo, že oproti minulosti jsme nepotřebovali pláštěnky a kajaky, ale naopak stinná místečka a tekoucí zahradní sprchu. Bylo takové vedro, že jsme si říkali: „Lidičky, takhle vymodlené počasí nepamatujeme.“ I na podmínky extrémního, horkého počasí

byla účast farnosti na zahradní slavnosti velmi početná.

Druhým radostným překvapením bylo zapojení se velmi četné skupiny maminek, paní a babiček na vytvoření dostatečných zásob sladkého a slaného občerstvení. Poděkování patří vám všem, kdo jste jakoukoliv měrou přispěli výrobky svého kuchařského umění.

Třetím krásným obdarováním byla účast zástupců různých uskupení a společenství na tvorbě společného programu. Byli jsme radostí sami sobě navzájem.

Čtvrtým, úžasným sdílením, byla spolupráce nejužšího týmu. Díky Tomášovi Hroudovi a Standovi Salajkovi jsme měli technické zázemí. Díky Prokopovi Jirsovi jsme měli vynalézavého moderátora. Díky pateru Jiřímu jsme měli kooperační jednotku první pomoci. Díky patří i pateru Petrovi, který se i přes nemoc aktivně zúčastňoval programu. Poděkování patří mateřské školce Studánce. Poskytla bez jakýchkoliv námitek kuchyňské a sanitární zázemí. Maminky a tatínkové připravili divadelní představení i tvořivé dílny pro děti. Paní Vašíčková s paní Petrou vítaly příchozí návštěvníky úsměvem a jmenovkami.

Pátým, krásným zážitkem, bylo zázemí občerstvovacího místa. Terezka Stehlíková byla, bez přehánění, človíčkem na svém místě, a přesto – že ji další den čekala náročná obhajoba bakalářského titulu, vydržela až do konce a následující den se moh-

la radovat nejen z toho, že zvládla být úžasná, slečna cukrářka, ale že je i slečna bakalářka.

Šestým, naplňujícím zážitkem, bylo vzájemné potkávání se. Vzájemné popovídáníčko, vzájemné darování své pozornosti a času svým přátelům z farnosti. Nebylo by nic jednoduššího, než se v tak horkém počasí sebrat a jet někam k řece. Přesto vám stálo za to, posedět pod rozpálenými stany celé odpoledne a nádherně se spolu radovat.

V této chvíli si možná řeknete, že není možné, aby měl takový den jen samá pozitiva, určitě tam musí být něco negativního. Máte pravdu, byl tam jeden negativní moment. A to, že přišel večer a slavnost se nachýlila ke konci.

Ještě jednou děkuji nejen všem jmenovaným, ale i všem nejmenovaným, kteří jakoukoliv měrou přispěli k prožitku společného dne a bez přehánění mohu říci: „Umíme být spolu.“

Hana Stehlíková

Diváci představení na zahradní slavnosti

AD FARNÍ SPOLEČENSTVÍ KOSMETIČEK

Děkujeme P. Jiřímu za pěkné uvedení našeho společenství ve Věstníku. Bere me náš kostel opravdu jako dům Boží, ve kterém se vždy rády scházíme při mši sv. a pak si jej i rády uklidíme, aby se nám zde dobře dýchalo.

Naše práce ale vždycky nebývá tak úspěšná. Nedávno se nám podařilo vydymit kostel tak, že nebylo vidět dveře na protější straně. Při luxování kůru začal vysavač stávkovat a všechno, co v něm bylo, se vyvalilo ven. Následně se zjistilo, že jsme luxovaly bez filtru. Omylem zůstal venku. Vždycky všechno nebývá jednoduché.

No, a po práci se odměníme kávinkou pana faráře a probereme, či prope-

„Kosmetičky“ na zahradní slavnosti

reme) farní novinky. Například, že se 11. června P. Jiřímu podařilo úspěšně složit farářské zkoušky. Tímto mu náš kolektiv srdečně blahopřeje.

Kosmetičky „od sv. Jiří“

PROSBY PODLE JAMESE MANJACKALA

Naše společenství se setkává v pátek po odpolední mši sv. od 15.30 do 16 hodin. Schází se nás mezi deseti až dvaceti. Před několika lety jsme se s Klárkou Iriškovou zúčastnily exercicií Jamese Manjackala – indického kněze, který má velký dar uzdravování. Se zážitky jsme se sdělily s našimi farníky, a tak vzniklo naše malé

společenství. Je to modlitba díky a proseb každého účastníka modlitby. Tyto prosby vkládáme do Korunky Božího milosrdenství podle Faustyny Kovalské a na závěr zazpíváme písničku: „Vejdí do mého srdce Ježíši.“ Pokud je to vůle Boží, dochází k vyslyšení našich proseb. Týkají se uzdravení a obrácení členů našich rodin, získání zaměstnání atd. Svědectví o vyslyšení našich proseb posilují naši víru. Pokud máte zájem, připojte se k nám.

Za naše společenství

Edita Fořtová

STUDÁNKA OČIMA DĚTÍ

Poslední předprázdninový příspěvek jsem se rozhodla pojmout poněkud netradičně a udělat rozhovory přímo s dětmi, které ji navštěvují. Jednotlivé rozhovory probíhaly naprosto spontánně a byla ponechána autenticita.

Náhodně jsem vybrala několik dětí, které navštěvují nové prostory školky teprve od ledna a pak jsem dala prostor dětem, které se se Studánkou loučí.

Za celou církevní mateřskou školu Studánka a občanské sdružení vám přejeme poklidné prožití prázdnin a těšíme se zase v září na viděnou. Zachovejte nám i nadále svojí přízeň.

S přáním Božího pokoje

Johana Humpálová
učitelka Pampelišek

Děti s paní učitelkou Johankou

Nikola Kamarytová (5 let)

Jaké centrum máš ve školce nejraději?
Ateliér, protože mě baví malování.

S čím si ráda hraješ? S kostkami a stavím z nich letadla.

Těšíš se, až budeš chodit do školy? Jo a těším se na úplně všechno.

Kolik bys chtěla mít dětí? Dvě.

Co by sis koupila za své první vydělané peníze? Chtěla bych vydělávat tak 600 korun a koupila bych si doopravdivý auto.

Koho bys chtěla za prezidenta? Davidka Koubka (chlapeček ze třídy), protože je hokejista.

Matěj Dobrovolný (4 roky)

Jaké centrum máš ve školce nejraději?
Ateliér, protože si vždycky vyrobím i autíčka na ovládání.

S čím si rád hraješ? S kostičkami a stavím z nich právě radar.

Těšíš se, až budeš chodit do školy? Jo, a těším se hlavně na lego.

Nejlepší věc, kterou jsi ve školce zažil?
Hraní si s Míšou.

Kolik bys chtěl dětí? Sedm a jmenovaly by se: Davídek, Davídek, Davídek, Davídek, Davídek, Davídek a Davídek

Co by sis koupil za své první vydělané peníze? Chtěl bych vydělávat sedm milionů a koupil bych si terénního Volvo do chaloupky, která je daleko.

Koho bys volil za prezidenta? Davidka Koubka.

Vítek Kovář (6 let)

Jaké centrum máš ve školce nejraději?
Kostky, protože si tam můžu hrát s autama.

S čím si rád hraješ? S autama a stavím pro ně garáž.

Těšíš se, až budeš chodit do školy? Jo, a nejmíc na přestávku, protože se nebudu muset učit.

Nejlepší věc, kterou jsi ve školce zažil? Zahradní slavnost.

Čím bys chtěl být? Policistou a chytal bych auta a zloděje.

Kolik bys chtěl dětí? Zatím nejsem rozhodnut.

Co by sis koupila za své první vydělané peníze? Obrázek na zeď.

Koho bys volil za prezidenta? Našeho tatku, protože je na nás moc hodný.

Vzkaz pro školku? Nic, a když mi to rodiče dovolí, přijdu se podívat.

Milada Rundová (6 let)

Jaké centrum máš ve školce nejraději? Tělocvik, protože se tam cvičí, a keramiku.

S čím si ráda hraješ? S pastelkami a nejraději kreslím vílu.

Těšíš se, až budeš chodit do školy? Jo, na to, že tam budu chodit do družiny, protože tam budu mít víc učitelek

Nejlepší věc, kterou jsi ve školce zažila? Včera se mi začal viklat zub a občas to bolí, hlavně když jím.

Kolik bys chtěla dětí? Třeba dvě, kluka Filipa a holku Sárku.

Co by sis koupila za své první vydělané peníze? Obrázek pěkné kytky na zeď.

Koho bys volila za prezidenta? Nevím, třeba Zemana, i když jsem o něm nic neslyšela, jen jsem viděla jeho obrázek.

Sofinka Štorhová (3 roky)

Jaké centrum máš ve školce nejraději? Zpívání, protože si v autě zpíváme, ale máme teď autorádio, a tak už jen posloucháme.

S čím si ráda hraješ? S autíčkama a panenkami, kterým dávám pít a jíst.

Těšíš se, až budeš chodit do školy? Jo a nejmíc, že se budu učit.

Nejlepší věc, kterou jsi ve školce zažila? Nejraději mám knížky a nejmíc Heidi a její nové příběhy.

Kolik bys chtěla dětí? Hodně, asi pět, a jmenovaly by se Šípková Růženka, Popelka a Matýsek.

Co by sis koupila za své první vydělané peníze? Chtěla bych vydělávat pět milionů a koupila bych si džusík hruškovéj, malinovej, nebo jahůdkovej a jídlo.

Koho bys volila za prezidenta?

Babičku Blanku ne, protože nemá auto, ale teta Dáša má řidičák

Amálka Němcová (6 let)

Jaké centrum máš ve školce nejraději? Kuchyňku, protože se tam vaří.

S čím si ráda hraješ? S pastelkami, ráda kreslím stromy a přírodu, dá se říct.

Těšíš se, až budeš chodit do školy? Jo, že tam budu s kamarádkou. Už jsem si tam dvě ve škole na nečisto našla.

Nejlepší věc, kterou jsi ve školce zažila? Sportovní den, protože se hodně skákalo do písku a byly tam koně.

Kolik bys chtěla dětí? Jedno dítě stačí, mám s tím totiž zkušenosti, protože moje teta má tři, a když tam jsem já, tak čtyři a je to hodně.

Co by sis koupila za své první vydělané peníze? Kdybych měla byt, tak něco do bytu: příbory, vázy a rostlinky.

Koho bys volila za prezidenta? Schwarzenberga, protože je chytřejší než ten, co teď.

*Vzkaz pro školku? **At' se vám tu hodně daří a děti at' vás nezlobí a měli jste to tu hezké!***

CHARITA A FUNDRAISING

Přihlásila jsem se do dlouhodobého kurzu pro profesionální fundraisery. Na kurzu nás učí, jak úspěšně získávat finanční prostředky pro své organizace z jiných zdrojů než z dotací. Na jednom z prvních setkání jsme dostali za úkol, abychom popsali svou činnost příběhy. Napadlo nás, že bychom požádali několik klientů, aby popsali svůj vlastní příběh. Někteří nám vyhověli a napsali nám své příběhy pro účely propagace naší činnosti. Pro letní číslo jsem se rozhodla zveřejnit příběh, který napsal osobně jeden z našich klientů. Je to velmi originální a obdivuhodný pán, který má ve svých devadesáti čtyřech letech víc energie a entuziazmu než mnozí z nás.

Přeji vám krásné letní měsíce.

Eva Černá, Charita Chodov

Sestřička Petra měří krevní tlak na setkání seniorů

„V nemocnici to nestálo za nic. Strašně jsem se těšil domů. Jenže po návratu se ukázalo, že spoustu věcí už nezvládnou tak jako předtím. Parkinson holt není žádná legrace, a když se takový devadesátník čtvrt roku jen válí – o rehabilitaci jsme si na geriatrici mohli

nechat leda tak zdát – skončí většinou jako ležák.

Rodinu mám, jistě, ale všichni pracují dvanáct hodin denně a těžko po nich můžu chtít, aby tu u mě neustále vysedávali. Takže jsme si nevěděli rady. Potom dceru napadlo obrátit se na nějakou agenturu domácí péče. Naše volba padla na farní charitu tady na Chodově. Nic moc jsme o nich nevěděli, ale byli nejbližší a ihned se k nám začali podívat. Dohodli jsme se na každodenní asistenci, ráno i odpoledne, vždycky na dvě hodinky.

Jejich pečovatelky nastoupily hned den na to. Pomáhaly mi skoro se vším, i s oblékáním a se sprchováním. Docházely i zdravotní sestřičky, ty mě zas různě měřily, vážily, popichovaly, no znáte to. Víte, na co jsem se ale těšil nejvíc? Že si s nimi budu moct normálně popovídat, že tam nebudu sám. Uplynulo pár týdnů a měl jsem pocit, že se mi vrací aspoň trochu sil. Tak jsem se rozhodl, že nezůstanu jako lazar. Pořádně jsem se opřel do cvičení, s tím mi pomáhaly jak sestry, tak pečovatelky. Dalo to práci, ale když se chce – myslím opravdu chce – tak člověk zvládne všechno. Trvalo to přes půl roku, ale ten den, kdy jsem o chodítku vyšel po svých na ulici, nikdy nezapomenou. Od té doby chodíme s těmi děvčaty z Charity ven, jak to jen jde, ať je horko nebo chumelí, nikdy nevynechám. A i doma zvládám spoustu věcí líp.

Když jsem se tenkrát vrátil ze špitálu, mysleli všichni, že jdu domů umřít. A hádejte, jak dlouho to je? Minulý týden na chlup čtyři roky!“ **Dr. Alois K.**

POZVÁNÍ NA CESTU MANŽELŮ

Rádi bychom vás pozvali do Rokole, kde byla letos v květnu panem biskupem Josefem Kajnkem posvěcena Cesta manželů. Jedná se o cestu v přírodě s jednotlivými zastaveními, podobnou jako bývají křížové cesty, jenom je zaměřena na manželství.

Cílem této cesty je nabídka zastavení se, zamyšlení a možnosti nového pohledu na sebe, svého partnera a svůj vztah. Krátká procházka po Cestě manželů se může pro „poutníky“ stát novým zážitkem, okamžikem zastavení se a třeba i určitým impulzem pro vztah.

Text k této cestě a další podrobnosti najdete na www.schoenstatt.cz

Jaroslava Danielová

Biskup Kajnek při žehnání cesty manželů

JUBILEJNÍ ROK SCHÖNSTATTSKÉHO Hnutí

Hnutí vzniklo 18. října 1914 v Schönstattu, česky Krásné místo, v městečku Vallendar nedaleko Bonnu v Německu. Zakladatel P. Josef Kentenich zde v malé kapličky spolu se svými žáky bohoslovci uzavřel úmluvu lásky s Pannou Marií. To znamená, že jim P. Maria pomáhá žít křestní úmluvu s Nejsvětější Trojicí. Učí poznávat Boží lásku ve velkých i malých událostech, v radostech i bolestech. Mottem P. Kentenicha bylo: „Ucho na srdci Božím, ruku na tepu doby.“ Během krátké doby se k první skupince přidaly další a dílo se postupně začalo šířit i za německé hranice. Dnes působí v padesáti zemích světa. Podle původní kapličky bylo postaveno přes 300 svatyněk, v nichž je možné zažít zvláště obdarování třemi milostmi: darem domova, vnitřní proměny a apoštolské plodnosti.

V naší republice hnutí působí od roku 1939.

Sv. otec František udělil po dobu trvání jubilejního roku od 18. října 2013 do 26. října 2014 plnomocné odpustky za obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Sv. otce) členům Schönstattského hnutí a všem věřícím, kteří upřímně litují svých hříchů, uvedou svá srdce v soulad s duchovními cíli Roku víry, zúčastní se oslav 100. výročí založení Schönstattu nebo stráví určitou dobu rozjímáním, které zakončí modlitbou Otčenáš, vyznáním víry a vzýváním Tříkrát podivuhodné Matky, vítězné Královny. To platí v Schönstattě, při jubilejních dnech v Římě a ve všech schönstattských kapličkách na světě.

(jš)

KDYŽ SE ŘEKNE TAIZÉ

Zpráva o tom, že se celoevropské setkání mládeže s bratry z Taizé bude letos konat v Praze, způsobila, že se mi začaly vybavovat zasuté vzpomínky.

Konec roku 1990 nás zastihl v pronajatém bytě v Jaromírově ulici přímo pod Nuselským mostem. Bydleli jsme skromně ve dvou místnostech, přičemž jedna byla kuchyní, koupelnou, jídelnou i obývacím pokojem a ve druhé jsme spali společně s devítiměsíční Terezkou. Přesto jsme se rozhodli pozvat k nám někoho z mladých na nocleh. Detaily už mi splývají, ale pamatuji se, že nejdřív přišla tři děvčata z Polska a nakonec jich u nás na karimatkách spalo pět. Nebylo to náročné, večer přišly a ráno po snídani odcházely do města. Vybavuje se mi idylka u snídani, kdy se naše Terezka předváděla a smála se na celé kolo. Evidentně se jí to společenství zamlouvalo.

Pak si vzpomínám na silvestrovskou modlitbu v kostele Sv. Kříže, kam jsme se s Jendou vydali díky kamarádce, která nám malou pohlídala. Ta radost, se kterou mladí Španělé vítali Nový rok, se nedá zapomenout. Pak si ještě matně vybavuji, že jsem rozmnožovala bramborovou kaši na sváteční oběd, protože strážníků přišlo víc, a že jsme si rozuměli, i když jsme neuměli polsky a oni česky.

Další setkání s komunitou Taizé následovalo v létě roku 1991. Tehdy jsme se společně s formačním společenstvím salesiánů spolupracovníků vydali

na týden přímo do vesničky ve Francii, která se stala světoznámou díky bratru Rogerovi. Ti, kteří měli starší děti, jeli spolu s nimi, my jsme Terezku svěřili babičce. Až se dnes divím, že jsme to všichni zvládli. Atmosféru přímo v Taizé je těžké popsat na malém prostoru. Celý týdenní program byl jako intenzivní duchovní cvičení. Každý den nám bratři vykládali slova Písma a společně s nimi jsme se scházeli v chrámu Smíření a chválili Hospodina žalmy a překrásnými zpěvy. Zvláště na mě zapůsobila páteční modlitba před křížem. Uprostřed chrámu bratři drželi položený kříž a ze všech stran se k němu přibližovali mladí lidé, aby se ho dotkli čelem a složili u něj všechny svoje bolesti a trápení. Přepadl mě intenzivní prožitek toho, jak musel být ten Ježíšův kříž těžký, když nesl všechnu tu tíhu...

V sobotu se pak slavila slavnost světel, plná radosti ze vzkříšení a po ní mezi mladými procházel bratr Roger a žehnal jim. Náhodou procházel i kolem nás, a tak si také nesu jeho osobní požehnání.

Vesnička Taizé se každé léto naplní mnoha tisíci mladých z celého světa. Proto pro nás bylo zvláštní „náhodou“ setkání se Štěpánem a Lucií, prvními snoubenci, kteří k nám chodili na přípravu. Nevěděli jsme, že se chystají na svatební cestu do Francie a oni zase netušili, že my tam zrovna budeme. Mezi těmi tisíci lidí jsme se mohli snadno minout, přesto jsme byli první, koho při příjezdu do Taizé potkali. Bylo to takové pohlazení od Pána a povzbuzení

na další cestu. Snoubencům jsme se pak věnovali devatenáct let.

Na památku jsme si přivezli CD se zpěvy a plakáty s ikonou kříže a P. Marií. Jenda je podlepil dřevem, a tak vznikly obrazy, které máme doma v obývacím pokoji a inspirují nás k modlitbě.

Nemusím moc zdůrazňovat, že mě potěšilo, když naše Tereza a Veronika

využily příležitost a také jely na pouť do Taizé. Ještě víc pak to, že i je oslovila atmosféra důvěry, modlitby, sdílení, lidské pestrosti a zároveň velké jednoty. Mohla bych ve vyprávění ještě pokračovat, ale radši bych dala prostor vám a vašim vzpomínkám.

Jana Šilhavá

CO SE VÁM VYBAVÍ, KDYŽ SE ŘEKNE TAIZÉ? Podělte se se svými zážitky, radostmi a zkušenostmi. Napište, prosím, do redakce Věstníku o tom, co se vám vybaví, „když se řekne Taizé“. Příspěvky posílejte na adresy uvedené v tiráži nebo předávejte osobně v sakristii. (red.)

PRVNÍ INFORMACE

Od září bude v Praze přítomen mezinárodní tým sestávající z bratrů z Taizé, sester sv. Ondřeje a mladých dobrovolníků, který bude pomáhat formovat přípravné týmy v jednotlivých místních církevních společenstvích.

Každá farnost by měla nejpozději v září 2014 sestavit svůj organizační tým, který se bude starat o ubytování a dopolední programy. Počítá se s ubytováním v rodinách, ale i ve školách a jiných vhodných prostorách. Stravování – snídaně v místě ubytování, oběd a večeře centrálně. Od září se budou tyto týmy scházet s bratry z Taizé.

Mladí lidé z celé Evropy z různých církví budou prožívat dopolední programy většinou ve farnosti, odpoledne v různých kostelích Prahy a na večerní modlitby se budou scházet na výstavišti v Letňanech.

Tolik mladých věřících lidí v Praze je jistě šance na evangelizaci našeho hlavního města. Jen je třeba otevřít své

byty, domy, farnosti... prostě rozšířit svá srdce a slavit radost z víry.

Veškeré informace: www.taizepraha.cz

A co to znamená pro naši farnost?

Všichni, kdo se chcete aktivně zapojit do spolupráce, můžete se hlásit do začátku září v sakristii. Podle pokynů sestavíme organizační tým, který se bude starat o poutníky. Zároveň se mohou hlásit poskytovatelé ubytování. Ti by měli nahlásit počet nocležníků, které jsou ochotni ubytovat.

V polovině září svoláme schůzku, kde se podle zájmu farníků domluvíme na dalším.

A pokud ještě někdo máte možnost, čas a chuť, neváhejte okusit atmosféru přímo v Taizé. Týdenní pobyt může pomoci lépe pochopit smysl pouti důvěry na zemi. **Odjezd z Prahy do Taizé: 23.–31. srpna. Kontakt:**

martina_hoskova@centrum.cz

(jš)

PLÁNUJEME

1. 9. V 8:00 mše svatá s CMŠ Studánkou
3. 9. Ve 20:00 zasedání PRF
7. 9. V 10:00 mše sv. zvláště upravená pro děti
21. 9. Nedělní mše svatá v 10 hodin bude obětovaná za P. Vladimíra Rudolfa u příležitosti jeho nedožitých devadesátin (narodil se 19. 9. 1924). Celebrovat ji bude Mons. prof. PhDr. Petr Piřha, CSc., dr. h. c.
24. 9. Začíná výuka náboženství v novém školním roce
16. 11. Posvícení našeho kostela – slavnostní mši svatou v 10 h přislíbil celebrovat generální vikář pražské arcidiecéze Mons. ThDr. Michael Slavík
29. 12. 2014–2. 1. 2015 Evropské setkání mládeže v Praze – mladí budou moci objevovat místní křesťanská společenství, která je v jednoduchosti přijmou. Také naše farnost se zapojí do pohostinnosti. **Prosíme, abyste si v předstihu rezervovali čas pro hosty.**
-

PRÁZDNINY

Jsem šťastný, mám volno. Čas pro sebe, čas pro tebe. Očekávám mnoho – slunce, oblaka, vítr, vodu, dálky, přátele.

Otevři mi oči pro krásu svého světa, dej mi pozorný sluch pro hlas stvoření. Děkuji ti za ty dny volnosti. Dej, ať nasbírám sílu, abych byl laskavější.

Setkám se s lidmi, blízkými i cizími, děkuji ti a prosím tě, abych jim dovedl naslouchat, abych se přiblížil jim i jejich světu, abych jim porozuměl, neboť mám čas.

Dej mi slova a činy, které dávají radost. Na všech cestách ať je se mnou tvá láska. Dej, ať se vrátím domů bohatý zkušenostmi a novou silou.

Alfonso Pereira, Myšlenky a modlitby

Vydává: Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru,
adresa: Ve Lhotce 330/36, 142 00 Praha 4-Lhotka; **telefon:** 725 797 561
e-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz; jmkorda@seznam.cz
internet: <http://lhoteckafarnost.cz>; **bankovní spojení:** číslo účtu 74326329 / 0800 (Česká spořitelna). Redakce: P. Jiří Korda, sr. Bernarda Lacinová, Jana Šilhavá. **Příspěvky** posílejte na adresu farnivestnik@gmail.com, nebo je můžete nechat v sakristii. Redakce si vyhrazuje právo texty krátit.
Sazba: Jan Šilhavý. Tisk: Jan Macek, Jablonec N. Nisou www.tiskem.cz.
Číslo vychází 27. 6. 2014.
Uzávěrka příštího čísla je **14. srpna 2014**. Náklady na jeden výtisk cca 10 Kč.